

нѣма! Азъ трѣбва да се наложа, за да разбератъ, че азъ съмъ художникъ, който не иска да прѣспива — а е дошълъ да буди! Азъ искамъ да проповѣдвамъ, но не съ лигавия гласъ на страхливеца, а съ смѣлата четка на художника!

Мълчание.

Борьо. — Непокоевъ. Колко бавно минава врѣмето!
Йовка. — А менъ се чини, че то лѣти.

Мълчание.

Борьо. — Да за тия, които могатъ да гледатъ хубавия Божии свѣтъ, врѣмето лѣти!

Йовка. — А ако за мене той е тъй тъмевъ както е за тебе, когато си съ свѣрзани очи!

Борьо. — Не те разбирамъ

Йовка. — И може би това е най-доброто.

Борьо. — Вмисленъ. Йовке? —

Йовка. — Какво, Борьо? —

Късо мълчание.

Борьо. — Клати глава. Незнамъ!

Мълчание.

Борьо. — Йовке, слушамъ те, като говоришъ — а въ гласа ти такава затѣнена тѣга се дочува!

Йовка. — Ти дочувашъ тая тѣга?

Борьо. — Ей, Богу, вий женитѣ сте гатанка! —

Мара тѣжи, че я заробили домашни грижи; ти постигна желанието си: стана популярна жена; издигна се надъ всички; всички поглели сѣ спрѣни на тебе! и —

Йовка. — И колкото повече се издигахъ — толкова по самотна ставахъ и все повече чувствахъ, че има единъ човѣкъ, който —

Борьо. — Прѣсича я, Йовке!

Йовка. — Кажи, Борьо?